

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 6460 van 27 januari 2011
in de zaak A. 198.661/XIV-32.713**

In zake : XXXXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. VINOIS,
kantoor houdende te 4020 LUIK,
Quai Kurth 12

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Mohamed Akram ABDI, van Iraakse nationaliteit, op 29 december 2010 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het arrest nr. 51.970 van 29 november 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op het administratief dossier, aangekomen ter griffie op 4 januari 2011;

Gelet op artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

De artikelen 1315, 1349 en 1353 van het Burgerlijk Wetboek hebben betrekking op het bewijs van de verbintenissen en van de betaling. Deze bepalingen kunnen dan ook niet dienstig worden aangevoerd in een procedure betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties waarop de verzoekende partij zich beroept, heeft geen juridisch bindende kracht in het Belgisch recht en geldt enkel ten titel van aanbeveling. De procedure voorzien in artikel 23

van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is slechts van toepassing indien een partij een neergelegd stuk van valsheid beticht, hetgeen in casu niet het geval is zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. De verzoekende partij voert tevens een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepalingen schendt. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

In een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volle rechtsmacht. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. In punt 2.2.4.3 van het bestreden arrest wordt weergegeven waarom aan de stukken geen bewijswaarde kan worden toegekend, zodat voldaan is aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen zoals vastgelegd in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de bijgebrachte identiteitskaart gaat de verzoekende partij bovendien voorbij aan het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet alleen vaststelt dat dergelijke stukken gemakkelijk op illegale wijze verkrijgbaar zijn, maar ook dat de verzoekende partij de dienst noch de wijk kent waar zij de identiteitskaart in 2003 zou hebben bekomen en zij bij haar asielaanvraag melding maakte van het bezit van een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs terwijl zij later voor het commissariaat-generaal heeft ontkent ooit een nationaliteitsbewijs te hebben gehad. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

De rechten van verdediging zijn van toepassing op jurisdictionele procedures en, in administratiefrechtelijke zaken, op tuchtprocedures. Zij zijn echter niet van toepassing op een zuiver administratieve beslissingsprocedure, zoals deze waarin na dringend beroep wordt beslist over een asielaanvraag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt terecht dat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond.

De verzoekende partij voert voor het overige nog aan dat het bestreden arrest artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/CE, de algemene beginsels van “Audi alteram partem”, het recht op verdediging en tegenspraak en artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet schendt door te weigeren om de zaak terug naar het commissariaat-generaal te sturen voor tegensprekelijk onderzoek. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij zich rechtstreeks kan beroepen op artikel 4 van de Richtlijn 2004/83, dient te worden opgemerkt dat zij op geen enkele wijze uiteenzet welke essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvullende onderzoeksmaatregelen zou moeten bevelen zoals voorzien in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Het al dan niet terugsturen van de zaak naar het commissariaat-generaal behoort bovendien tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het tweede middel is ook in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep is niet toelaatbaar.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus, na beraad, te Brussel uitgesproken op
zevenentwintig januari tweeduizend en elf, door :

de HH. C. ADAMS, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
J. CASNEUF, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. CASNEUF.

C. ADAMS.